

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Τι έχετε, κύριε δούξ ;
 Ο ΔΟΥΞ. — Τίποτε... 'Αλλά... Ναί... Δηλαδή...
 Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Πώς είπατε, κύριε δούξ ;
 Ο ΔΟΥΞ. — Την αγαπάτε και σας αγαπά ή νέα αυτή ;
 Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Τρελλά!... 'Ω, κύριε δούξ !... Βλέπω ότι σας συγκινεί ή ιστορία μου. Έχετε χλωμόσει... Βασίζομαι λοιπόν στην καλοσύνη σας. Θα μάς σώσετε, όπως μου το υποσχεθήκατε πρό όλιγου, δεν είν' έτσι ; Καταλαβαίνετε πόσο θα ήταν άδικο να μου την πάρη ό γέρο-εγγυής.

Ο ΔΟΥΞ. — Ναί... καταλαβαίνω... 'Αλλ' είσθε βέβαιος ότι είναι τόσο γέρος αυτός ό εγγυής ; 'Εσείς οι νεαροί είσθε άμείλικτοι. Νομίζετε πως είνε γέρος κανένας όταν δεν είνε πια είκοσι χρονών. Και όμως, νομίζω πως είσθε πολύ νέος για να παντρευτήτε...

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Μά, κύριε δούξ, δεν είπατε πρό όλίγου ότι θα είμαστε πολύ ταιριαστό ζευγάρι έκείνη κ' εγώ, αφού είνε δεκαεννέα έτών, και είμαι είκοσιδύο ;

Ο ΔΟΥΞ. — Δεν μου λέτε... 'Εμένα πόσων έτών γυναίκα μου ταιριάζει ;
 Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Νά με συγχωρήτε, κύριε δούξ, δεν ξέρω άν είνε παντρεμένος, άλλ' άν δεν είνε, πρέπει να πάρете μια γυναίκα της ηλικίας σας. Σχεδόν...

Ο ΔΟΥΞ. — Δηλαδή ;

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — 'Απάνω κάτω, σαράντα χρονών.

Ο ΔΟΥΞ. (μέ άποφασί). — Λοιπόν, χωρίς άλλο, πρέπει να βρω-με σήμερα την Ροζαλίνα σας.

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Μήπως την γνωρίζετε, κύριε δούξ ; Ξέρετε πού μπορώ να την βρω ;

Ο ΔΟΥΞ. — Έκείνο πού ξέρω, είνε ότι στις πέντε ακριβώς θα βρεθείτε στο δάσος των πορτοκαλιών, μαζί με τη θεία της.

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Μά την γνωρίζετε λοιπόν ;

Ο ΔΟΥΞ. — Έκείνη τη γνωρίζω έξ άκωής, αλλά γνωρίζω καλό τη θεία της... Κι' επί τέλους, νά, θα σας πω κ' εγώ το μυστικό μου: Είμαι έρωτευμένος με τη θεία της Ροζαλίνας !... Ναί... ναι... Κι' έ-χωμε σήμερα ραντεβού στις πορτοκαλιές.

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Και ή καρδιά αυτή παύει στα ραντεβού της και την άνοχη της ;

Ο ΔΟΥΞ. — Γιά... προφύλαξε, αγαπητή μου πατέρα... ('Ο Ιππότης χαμογέλα. 'Ο δούξ στεναίναε). Λοιπόν, άντις για μένα να πάτε σεις ό αυτό το ραντεβού. Ναί... Και γρήγορα μάλιστα, γιατί ή ώρα περνά. Θα πητε ότι πήγατε εκεί κατό διαταγή μου. Και ότι από σήμερα είσθε, έπισήμως πλέον, ό μνηστή της Ροζαλίνας. Κα-νείς πια δεν μπορεί να τή όχ. 'Από αύριο θέ-σαστε άξιοματικός της φρονιάς του βασιλέως. Και θα διατεθήτε υπό την ύψηλή του προστασία...

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Κύριε δούξ, εσπέρηναί μου να φιλήσω το χέρι σας...

Ο ΔΟΥΞ. — Πήγαινε, παιδί μου. 'Η ώρα περνά... Πήγαινε γρήγορα...

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Και ή θεία της Ροζαλίνας πού θα περιμένη εώς ;

Ο ΔΟΥΞ. — Σας παρακαλώ να προσποιηθήτε ότι δεν ξέροτε τί-ποτα γι' αυτό... Σου έπιστεψήκα κ' εγώ ένα μυστικό μου... Κα-τάλαβε ;...

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Έννοια σας, κύριε δούξ.

Ο ΔΟΥΞ. — Πήγαινε λοιπόν, πήγαινε, παιδί μου, στη Ροζαλί-να σου...

('Ο Ιππότης φεύγει. 'Ο δούξ κρούει το πρόσωπό του στα χέρια και ψιθυρίζει με συγκίνηση:)

— 'Οχι, όχι δάκρυα... Θάφρος, θάφρος, καίμεινέ μου γέρο-εγγυή !...

ΠΑΛΙΑ ΕΘΙΜΑ

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ

Τών παλαιότερα καιρό, μιά από τις δημοφιλέστερες τελετες του Λονδίνου ήταν και ή γιορτή των κύκνων. Μιά ώρισμένη ημέρα του έ-τους, ένα πλήθος Λοντρεζών μαζεύονταν στις όχθες του Ταμείσως και εκεί εθαύμαζαν τούς ημερους κύκνους του ποταμού, πού άνηκαν σε δια-φόρους ιδιώτας.

Τό δικαίωμα του να διατρέφη καινείς κύκνους ήταν άλλοτε έξαιρετι-κό προνόμιο στην 'Αγγλία και παρεχόταν σινήθως στους εγγυείς που αδοθιανόνταν ιδιαιτέρα έπερηράνεια γι' αυτό. 'Η ποιές ή όποιές επι-βάλλονταν σ' όποιον έκαυχόσθης ή έπαινε τα πουλιά αυτό, ήταν αίστη-ρές. 'Επί της βασιλείας του 'Ερρίκου Γ', όποιος έκα-λεσε αγγό κύκνον, έτιμωροίτο με φυλάκισα ενός έτους.

Οι φύλακες των κύκνων διαρρίζοντο διά βασιλι-κό διατάγματος και δεν είχαν το δικαίωμα να άρ-χίσουν την καταγραφή των πουλιών άν δεν παρί-στατο και ύδιατρος αντίπροσώπος του βασιλέως σ' αυτή. 'Η γιορτή των κύκνων γινόταν τό καλοκαίρι και διαρκούσε τέσσερες ημέρες, έτέλεινε δέ μ' ή-ν πλείσιο δέισμα πού παρετίθετο στα βασιλιά ά-νάκτορα προς χάριν των ροζαίων των κύκνων.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΚΑΦΑ

'Η ζωή του ως έκείνη την ημέρα ήταν έντελώς ακηλιδωτή, κανένα σφάλμα δεν έδάρινε τη συνείδησή του. Και όμως ό κ. Χάρτιαν δεν ή-ξερε πως να έξηγήση την παραή του τον κατάλαβε, όταν ό προϊστά-μενός του, φεύγοντας, του είπε με φιλικό τόνο :

— Δάβετε την καλοσύνη νάρθήτε στο σπίτι μου σήμερα το απόγευ-μα, στις τέσσερες... Σας περιμένω !...

'Ο γραμματικός έμεινε για λίγο αστασιμένος κ' έπειτα κάθισε στο γραφείο του, άκούμπησε το κεφάλι στα δύο του χέρια κ' άρχισε να σκεπτεται τι έσίμαινε ή άπροσδοκήτη αυτή πρόσκληση.

'Όσοσο δεν μπορούσε να βρή καμιά έξηγήση, όσο κ' άν έβασά-νιζε τό μυαλό του. Μήπως ήταν κανένα πρόβλημα για να του άνακοι-νώση την απόλυση του ; 'Οχι, αυτό δεν ήταν δυνατό να το παραδεχτή, γιατί έκτελοός με έυσυνειδησία την ύπηρεσία του κ' ό προϊστάμενός του μάλιστα του είχε έκφορδίσει ό ίδιος, πολλές φορές, την ευαρέσκεια του. Πάντως όμως, ή εντύπωση ή διαστροφή ήταν τό νέο πού θα μά-θαινε, ό προϊστάμενός του είχε κάποιο όρος έπισήμοτης, καθώς έ-πρόφερε τό λίγα έκείνα λόγια. 'Ο έπίσημος τόνος του ηρώσε άκόμα στ' αυτή του, κ' έκανε τό σφηνό του να χτυπά άτακτα !...

Στις τέσσερες ακριβώς ό κ. Χάρτιαν βρισκόταν μπροστά στο σπίτι του προϊστάμενός του. Χτύπησε το κουδούνι και μπήκε. Έκείνο πού συνέτελεσε στο να μεγαλώση ή άμνηστων του περισσότερο, ήταν τό βλέμμα της κόρης του κυρίου του, ή όποια πήγε να του άνοιξη την πόρτα. Καθώς έμπαινε, έκείνη του χαμογέλασε. 'Ο νέος έταράχτηκε κά-ποσο και μόλις κατόφθωσε να προφέρει έναν τραυό χαρμετίο. 'Εγνώ-ριζονταν βέβαια από αρκετό καιρό, αλλά δεν είχαν κουθενάσις ποτε ως τώρα. Αυτός περιόριζον να της άποτεινή έναν ευγενικό χαρ-μετίο και να της πείνη ένα δέυό βλέμμα. Έκείνη πάλι του άνταπέ-διδε φιλικά τό χαρμετίο του, κ' αυτό ήταν όλο !...

'Αλλά για ποιο λόγο ή νέα της τελευταίος αυτές ημέρες έπισκεπτό-ταν τόσο συχνά τον πατέρα της ; Κι' ό νεαρός γραμματικός από την άλλη μεριά γιατί έξοκο-λούσθεσε τό ιερήμερι ν' άνοιξη τό παράθυρο του γραφείου του άκόμα και τον χειμώνα ; 'Η θέλε να παίρη τάχα καθαρό άέρα ή μήπως τό έκανε για να ιδή την 'Ερμίνα πού έρχόταν έκ-κεννη την ώρα στον πατέρα της ;

Και για πού τώρα στεκόταν μπροστά της και τού παρόχονταν μια έξαιρετική ένκαιρία να της μιλήση. 'Η συζήτησης όμως του έπαινε τη φωνή, δεν τον άφηνε ν' άφροση λέξει !...

Έπιπτε στην αίσθησα με συγκίνηση την καρ-διά, ταρωμένος κ' άδέξιος. 'Ο προϊστάμενος, του τού άπείσε τό χέρι φιλικά και τού έγεννε να καθήση.

— Αγαπάτε την κόρη μου, κύριε ; του είπε άξαιρα, άπότομα.
 'Ο κ. Χάρτιαν κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια για να κρατηθή στην χαρμέλια του. Λίγο έμεινε να πέση κάτω. Τι ήταν έτούτο πάλι ; Πώς του είχε κατεβή του προϊστάμενός του τέτοια ιδέα ; Από πού έθαύε έκείνος ένα θαμμένο αίσθημα πού μόνον ό ίδιος τό γνωρίζει ;...

— Λοιπόν άπαντήστε μου, έξακολούθησε ό προϊστάμενος τον άτά-ραχα. 'Απαντήστε μου, χωρίς περιστροφές. Αγαπάτε την κόρη μου, ναι ή όχι ;...

— Ουολογώ ότι αυτή ήναι ή άλήθεια, είπε ό νέος με τρεμάμενη φωνή. 'Αλλά ποτέ δεν έκανα λόγο σε κανέναν γι' αυτό...
 — Για θυμηθήτε καλύτερα !...

'Ο κ. Χάρτιαν και πάλι έπεπείλασε ότι δεν είχε μιλήσει σε κανέ-ναν για τη μαχή του αυτή περιπέτια.
 — Τότε θα σας βοηθήσω εγώ να θυμηθήτε, του είπε ό προϊστά-μενος, και, βγάζοντας από την τσέπη του ένα κομμάτι χαρτίο, τού τό έβαλε μπροστά του και διάβισε :

«Αγαπητοί μου γονείς,
 'Η έρομολόγησής μου αυτή θα σας λύπηση και όμως δεν μπορώ να τήν εμπιστευθώ σε κανένα άλλον, παρα μόνον σε σας, πού μου είστε τό πολυτιμώ-τερο πλάσματά στη γη. Με λίγα λόγια να τ' συμβάλει: 'Αγαπάω 'Αγαπά μ' όλη μου την ψυχή μια κοπέλλα όμορφη σαν τ' άγγελούδια του ούρανού... 'Αγαπά την 'Ερμίνα, τη θυγατέρα του προϊστάμενός μου. 'Αν και τή βλέπω όμως κάθε μερα, ποτέ δεν έτοίμασα να της μιλήσω. Αισθάνομαι, να με έκα-ταλείη όλο μου τό θάρρος, όταν συλλογίζομαι ότι ό έρωτας αυτός είναι ά-τυχος και ότι...»

Στό σημείο αυτό ό προϊστάμενος σταμάτησε κ' έκτίναξε τό νέο, πού φρουγγίσε τον ιδρώτα άπ' τό πρόσωπό του, γεμάτος άνοητία.

— Δεν έξακολούθη παρακάτω, είπε. Είνε περιττό, γιατί την ξερετε βέβαια τη συνέχεια, αφού την έγραψατε εσύ ό ίδιος !...

— Μάλιστα, εγώ την έγραφα, άπάντησε ό νέος. Δεν μπορώ όμως να καταλάβω πως έπεσε στο γέρο σας αυτό τό γράμμα πού τό είχα στεί-λό μου στο ταχυδρομείο !...

— Μην νονεκεμαλάς γι' αυτό, παιδί μου, του είπε ό προϊστάμενός του, χτυπώντας φιλικά τον ώμο του. 'Από τό γράμμα βλέπω ότι αγαπάς άληθινα και βαθιά την θυγατέρα μου, κ' αυτό μου φτάνει. 'Αφού τό θέλες, ή 'Ερμίνα θα γίνη γυναίκα σου. Κι' αυτή σε σκεπταί πολύ. Γράψε λοιπόν την είδηση στους προσφιλείς σου γονείς, πρόσθεσε όμως μήν κάνη πά-λ' λάθος και... γράψης στο φακέλλο τή διεύθυνση της 'Ερμίνας άντι της διευθύνσεως των γονέων σου. Κατάλαβε ;

— Κατάλαβε, ψιθύρισε ό Χάρτιαν κατακόκκινος. Και είχε ποικιλιώδες παρακαταλάβε. Είχε κα-τάλαβε τι γράφα είχε κάνει. Μια γράφα έξοικρι-νική, ή όποια όμως του βήγσε σε καλό !...

